

Kurbağanın Minik Trompeti

Ebru Mina TOMURCUK

Kurbağanın Minik Trompeti

Ebru Mina TOMURCUK

Göletin kıyısında, suyun cam gibi parıldadığı yerde, Kurbağa adında küçük bir kurbağa yaşardı. Küçük ve yuvarlaktı, yaklaşık bir çay fincanı kadardı; yumuşak yosun yeşili derisi ve açık krem rengi bir karnı vardı. Altın kehribar rengi gözleri, çamurlu kıyıda zıplarken pırıl pırıl parlardı. Büyükannesinin onun için ördüğü mavi bir boyun atkısı takardı. Her sabah Kurbağa, göletin seslerini dinlemeyi çok severdi.

Güneşli bir gün, Kurbağa çamurun içinde yarı gömülü parlak bir şey buldu. Bu, küçük perdeli ayağından daha büyük olmayan minik bir trompetti! Onu aldı ve kısa kollarında çevirdi. Pirinç, güneş ışığında parlıyordu. Kurbağa böyle bir şeyi hiç görmemişti. Onu küçük kahverengi çantasına koydu ve heyecandan kalbi hızla çarparak eve zıpladı.

O akşam Kurbağa, göletten gelen müziği duydu. Kurbağalar derin, gümbür gümbür bir koro halinde vıraklıyordu. Böcekler ritim içinde vızıldıyor ve tıkırdıyordu. Bu, gölet orkestrasıydı! Kurbağa bir sazın arkasından, siyah papyonuyla uzun ve tombul Kurbağa Şef'in ince bir dal batonu salladığını izledi. Ah, Kurbağa trompetini onlarla birlikte çalmayı ne çok istiyordu!

Kurbağa, Kurbağa Şef'e zıplayarak yaklaştı ve "Affedersiniz, bir trompet buldum. Orkestranızda çalabilir miyim?" dedi. Kurbağa Şef, nazik kahverengi gözleriyle aşağıya baktı. "Yeni çalanları her zaman memnuniyetle karşılarız," dedi. "Ama önce çalışmalısın. Konserimiz iki hafta sonra." Kurbağa hevesle başını salladı. Gölet orkestrasıyla müzik yapmak için sabırsızlanıyordu.

Kurbağa minik trompeti geniş ağzına götürdü ve üfledi. PFFFT! Ses, havası kaçan bir balon gibi cıyak ve hüzünlüydü. Kurbağalar kulaklarını kapattı. Böcekler vızıldamayı kesti. Kurbağa'nın altın gözleri yaşlarla doldu. "Asla çalamayacağım," diye fısıldadı. Bir nilüfer yaprağına oturdu ve trompetine sınımsıkı sarıldı.

Tam o sırada neşeli bir ses, "Pes etme!" dedi. Bu, uzun antenli ve kırmızı şapkalı ince yeşil bir böcek olan Cırcır'dı. Küçük pirinç düğmeli sarı bir yelek giyyordu. "Ben bir müzik öğretmeniyim," dedi Cırcır. "Her gün çalışmana yardım edebilirim. Trompetinin sadece bir arkadaşına ihtiyacı var." Kurbağa başını kaldırıp gülümsedi. Belki de sonunda öğrenebilirdi.

Ertesi sabah Cırcır, minik ahşap bir batonla geldi. "Önce uzun ve düzenli nefesler çalışacağız," dedi. Kurbağa trompete üfledi. PFFFT! Hâlâ cıyak cıyak geliyordu. "Tekrar dene," dedi Cırcır nazikçe. Kurbağa denedi de denedi. Yanakları şişti. Küçük perdeli ayakları yere vurdu. Yavaş yavaş cıyıklama, yumuşak ve net bir notaya dönüştü.

Her gün Kurbağa ve Cırcır göletin yanında çalıştı. Kurbağa daha yüksek ve daha alçak, daha hızlı ve daha yavaş çalmayı öğrendi. Bazen notaları hâlâ titriyordu ama Cırcır her zaman onu destekliyordu. "Daha iyi oluyorsun!" derdi. Kurbağalar ve böcekler dinlemek için dururlardı. Kurbağa her gün biraz daha cesur hissediyordu. Minik trompeti gerçek müzik gibi duyulmaya başlıyordu.

Bir öğleden sonra Kurbağa bütün bir şarkıyı çalmayı denerdi. Yanaklarını şişirdi ve üfledi. Notalar teker teker çıktı; gölet hakkında basit bir melodiydi. Bitirdiğinde Cırcır minik ellerini çırpı. "Bu harikaydı!" dedi. Kurbağa'nın altın gözleri parladı. Kendini hiç bu kadar gururlu hissetmemişti. Şarkıyı ezberleyene kadar tekrar tekrar çalıştı.

Konserden önceki gece Kurbağa uyuyamadı. Karnı, ateş böcekleriyle dolu bir kavanoz gibi kıpır kıpırdı. "Ya cıyıklarsam?" diye sordu Cırcır'a. "Ya herkes gülerse?" Cırcır onun pütürlü sırtını okşadı. "Her gün çalıştın," dedi. "Hazırsın. Ben de tam orada olacağım, seni destekleyeceğim." Kurbağa derin bir nefes aldı ve başını salladı.

Konser gecesi geldi. Ay, göletin üzerinde gümüş gibi parlıyordu. Kurbağalar ve böcekler yerlerini aldı. Kurbağa, mavi atkısı düzgünce bağlanmış halde minik trompetiyle durdu. Kısa bacakları titriyordu. Kurbağa Şef dal batonunu kaldırdı. "Hazır mısınız, küçük kurbağa?" diye sordu nazikçe. Kurbağa, ona başparmağını kaldıran Cırcır'a baktı. Kurbağa başını salladı ve derin bir nefes aldı.

Müzik başladı. Kurbağalar vırakladı, böcekler vızıldadı ve Kurbağa trompetini çaldı. İlk başta notaları yumuşak ve titrekti. Ama sonra çalışmalarını hatırladı. Var gücüyle üfledi. Net ve parlak notalar göletin üzerinde süzüldü. Kurbağalar ve böcekler ona eşlik etti. Kurbağa'nın müziği orkestrayla mükemmel bir şekilde bütünleşti. Kendini cesur ve mutlu hissetti.

Son nota sönünce gölet bir an sessiz kaldı. Sonra herkes alkışladı! Kurbağalar tezahürat yaptı, böcekler ıslık çaldı ve Cırcır kırmızı şapkasını havada salladı. Kurbağa'nın geniş ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüştü. Başarmıştı! Kurbağa Şef onun minik elini sıktı. "Gölet orkestrasına hoş geldin," dedi. Kurbağa'nın kalbi sevinçle doldu.

Konserden sonra Kurbağa, Cırcır'la suyun kenarına oturdu. "Haklıydın," dedi Kurbağa. "Çalışmak beni cesur yaptı." Cırcır gülümsedi. "Ve iyi arkadaşlar seni destekler," dedi. Kurbağa trompetine sarıldı. Her gün çalışmaya devam edeceğini biliyordu. Gölet orkestrasının yeni bir üyesi, Kurbağa'nın da bir can dostu vardı.

O geceden sonra Kurbağa, her konserde gölet orkestrasıyla minik trompetini çaldı. Her sabah çalıştı ve müziği daha güçlü ve daha tatlı oldu. Kurbağalar ve böcekler onun arkadaşları oldu. Ve ne zaman yeni bir küçük canlı heyecanlansa, Kurbağa şöyle derdi: "Endişelenme. Çalışmak insana güven verir. Ben de seni destekleyeceğim!"

Ondan sonra gölet her zaman müzikle doluydu. Kurbağa'nın minik trompeti suyun üzerinde şarkı söylüyor, Cırcır'ın neşeli cıvıltıları ritmi tutuyordu. Büyük hayallerin küçük adımlarla başlayabileceğini öğrenmişlerdi. Ve her akşam, güneş sazların arkasında batarken, gölet orkestrası çalmaya devam ediyordu; cesaretini bulmuş küçük bir kurbağayla birlikte—her seferinde bir nota.